

Rom stadfæster synet - nummer seks

De profetiske stridsspørgsmål i adventisthistorien: Forståelse af konflikten mellem Uriah Smith og James White om Daniel 11:36

Jeff Pippenger
2024-08-14

Vi behandler seks linjer af profetisk strid, som har fundet sted inden for adventismens historie fra 1798 og frem til i dag.

“I historien og profetien fremstiller Guds ord den langvarige konflikt mellem sandhed og vildfarelse. Denne konflikt er endnu i gang. Det, som har været, vil blive gentaget. Gamle stridsspørgsmål vil blive genoplivet, og nye teorier vil uafbrudt opstå. Men Guds folk, som i deres tro på og opfyldelse af profetien har haft en del i forkyndelsen af den første, anden og tredje engels budskaber, ved, hvor de står. De har en erfaring, som er mere kostbar end fint guld. De skal stå faste som en klippe og holde begyndelsen på deres frimodighed urokkelig indtil enden.” Selected Messages, bog 2, s. 109.

Den foregående artikel behandlede den første og den sidste strid vedrørende den romerske magt, og vi vil nu tage fat på den strid, som fandt sted mellem Uriah Smith og James White. Uriah Smith indsatte sin egen „private fortolkning“ i vers seksogtrediv.

VERS 36. Og kongen skal handle efter sin egen vilje; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end enhver gud, og han skal tale forunderlige ord imod gudernes Gud, og det skal lykkes for ham, indtil vreden er fuldbyrdet; for det, som er fastsat, skal ske.

„Den konge, som her indføres, kan ikke betegne den samme magt, som sidst blev omtalt, nemlig den pavelige magt; for beskrivelsen vil ikke holde stik, hvis den anvendes på denne magt.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith erkendte, at magten i det foregående vers var „det pavelige Rom“, men hævder, at karaktertrækkene i vers seksogtrediv ikke er profetiske karaktertræk, som identificerer det pavelige Rom. Den påstand er falsk. Det bør erindres, at under frafaldet i 1863 blev de syv tider i Tredje Mosebog kapitel seksogtyve sat til side, og derfor blev fremstillingen af de syv tider på begge Habakkuks tavler forkastet. Både 1843-kortet og 1850-kortet fremstiller de syv tider i selve midten af kortene, og begge fremstillinger placerer korset i midten af linjen for de syv tider. Da det nye lys om de syv tider kom i 1856 og derefter blev forkastet, markerede det en forkastelse af Habakkuks to tavler og også af Profetiens Ånds autoritet, som så tydeligt identificerer, at begge kort var ledet af Gud.

Ifølge Søster White er Satans sidste bedrag at gøre Guds Ånds vidnesbyrd virkningsløst, og her var det første bedrag at gøre Guds Ånds vidnesbyrd virkningsløst, og det repræsenterede også en samtidig forkastelse af de grundlæggende sandheder på de to tavler, og mere specifikt de syv tider.

Ved oprøret i 1863 var det ingen ringere end Uriah Smith, der frembragte det forfalskede diagram fra 1863, som fjernede linjen om de syv tider. I 1863 havde Uriah Smith lukket sine øjne for lyset om de syv tider og var ude af stand til at se, at der er to „vredeudgydelser“, som Daniel identificerer. De to vredeudgydelser repræsenterer de syv tider over Israels nordlige rige og Judas sydlige rige. Den første over de ti nordlige stammer begyndte i 723 f.Kr. og endte i 1798, og den anden begyndte i 677 f.Kr. og endte i 1844.

Gabriel kom til Daniel i kapitel otte for at forklare marah-synet, og i forbindelse med dette arbejde gav han et andet vidnesbyrd om 1844. De to tusind tre hundrede år i Daniels bog kapitel otte endte i 1844, men det samme gjorde den sidste af de to harmesgerninger mod de nordlige og sydlige riger.

Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske ved vredens sidste ende; thi ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:19.

Den sidste ende forudsætter en første ende. Den sidste af de to forbitrelser, som blot er et andet udtryk for de syv tider, endte i 1844, og den første forbitrelse endte i 1798. Det vers, som Smith hævdede ikke indeholdt nogen angivelser om pavemagten, angav det år, da pavedømmet skulle modtage sit dødelige sår.

Og kongen skal gøre efter sit eget forgoftbefindende; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end hver gud, og han skal tale forunderlige ting imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; for det, som er fastsat, skal ske. Daniel 11,36.

„Kongen“ i vers seksogtrediven ville „have fremgang, indtil vredesdommen er fuldbyrdet“. Bemærk, hvad Smith skriver om Daniel kapitel otte, vers treogtyve og fireogtyve, i den samme bog, hvor han hævder, at pavemagten ikke besidder de rette kendetegn til at opfylde vers seksogtrediven.

„VERS 23. Og i den sidste tid af deres rige, når overtræderne har nået deres fulde mål, skal en konge med et hårdt åsyn, som forstår dunkle udsagn, stå frem. 24. Og hans magt skal være stor, men ikke ved hans egen magt; og han skal anrette underfuld ødelæggelse og have fremgang og handle, og han skal ødelægge de mægtige og det hellige folk. 25. Og ved sin kløgt skal han også lade svig have fremgang i sin hånd; og han skal ophøje sig i sit hjerte, og under fred skal han ødelægge mange; han skal også rejse sig mod fyrsters Fyrste; men han skal knuses uden menneskehånd.

“Denne magt efterfølger de fire afdelinger af gedebukkens rige i den sidste tid af deres rige, det vil sige hen imod afslutningen af deres bane. Den er naturligvis den samme som det lille horn i vers 9 og følgende. Anvend dette på Rom, således som fremstillet i bemærkningerne til vers 9, og alt er harmonisk og klart.

“‘En konge med et barskt ansigt.’ Moses kalder, idet han forudsiger den straf, der skulle komme over jøderne fra denne samme magt, den ‘et folk med et barskt ansigt’. 5 Mos. 28,49.50. Intet folk frembød et mere frygtindgydende syn i krigerisk opstilling end romerne. ‘Som forstår dunkle ord.’ Moses siger i det skriftsted, der netop er henvist til: ‘Hvis tungemål

du ikke skal forstå.' Dette kunne ikke siges om babylonierne, perserne eller grækerne i forhold til jøderne; for det kaldæiske og det græske sprog blev i større eller mindre udstrækning brugt i Palæstina. Sådan forholdt det sig imidlertid ikke med latinen."

„Når overtræderne har nået deres fulde mål.“ Hele vejen igennem fastholdes sammenhængen mellem Guds folk og deres undertrykkere. Det var på grund af hans folks overtrædelser, at de blev solgt i fangenskab. Og deres vedbliven i synd medførte en strengere straf. Aldrig var jøderne som nation mere moralsk fordærvede end på den tid, da de kom under romernes herredømme.

„Mægtig, men ikke ved sin egen kraft.“ Romernes fremgang skyldtes i høj grad deres allieredes bistand og splittelser blandt deres fjender, som de altid var rede til at drage fordel af. Det pavelige Rom var ligeledes mægtigt ved hjælp af de verdslige magter, over hvilke det udøvede åndeligt herredømme.

»Han skal ødelægge på forunderlig vis.« Herren sagde til jøderne ved profeten Ezekiel, at han ville overgive dem til mænd, som var »dygtige til at ødelægge«; og nedslagtningen af elleve hundrede tusind jøder ved Jerusalems ødelæggelse ved den romerske hær var en frygtelig bekræftelse på profetens ord. Og Rom var i sin anden, eller pavelige, fase ansvarlig for halvtreds millioner martyrs død.

»‘Og ved sin kløgt skal han også lade svig have fremgang i sin hånd.’ Rom har frem for alle andre magter været kendetegnet ved en svigefuld politik, hvorved det bragte nationerne under sin kontrol. Dette gælder både det hedenske og det pavelige Rom. Og således ødelagde det mange ved fred.«

„Og Rom rejste sig omsider, i en af sine statholderes person, imod fyrsters Fyrste ved at afsige dødsdom over Jesus Kristus. »Men han skal knuses uden menneskehånd,« et udtryk, som identificerer denne magts ødelæggelse med billedstøttens knusning i kapitel 2.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 202–204.

Smith påviser to gange i afsnittet, at de profetiske kendetegn ved det hedenske og det pavelige Rom er ombyttelige, for de er ganske enkelt manifestationen af Rom i dets to faser, ligesom blandingen af jern og ler i Daniels bog kapitel to, som Søster White identificerer som symboler på kirke styre og stats styre. Når Daniel i de vers, Smith behandler, fastslår, at Rom “shall prosper, and practice,” og at Rom “shall cause craft to prosper in his hand,” hævder Smith, at i vers seksogtrediven identificerer den “konge”, som “shall prosper till the indignation be accomplished,” et profetisk kendetegn ved både det hedenske og det pavelige Rom. Dernæst hævder han, at ingen af Roms kendetegn i vers seksogtrediven henviser til den pavelige magt.

Vi har henvist til Smith til støtte for identifikationen af Rom som de røvere, der stadfæster synet, og et af de fire profetiske kendetegn i vers fjorten er, at Rom ophøjer sig selv.

Og i de tider skal mange rejse sig mod Sydens konge; også røverne blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11:14.

Smith hævder, at beskrivelsen af kongen i vers seksogtredivе ikke stemmer overens med den pavelige magt, skønt han tidligere forsvarede, at det var Rom i vers fjorten, som ophøjer sig selv. Men kongen i vers seksogtredivе “skal ophøje sig selv.” Den selvsamme konge i vers seksogtredivе skulle “tale forunderlige ord imod gudernes Gud.” I Daniel “skal” den pavelige magt “tale store ord imod den Højeste,” og i Johannes’ Åbenbaring spotter den pavelige magt den Højeste.

Og der blev givet ham en mund, som talte store ord og bespottelser; og der blev givet ham magt til at fortsætte i toogfyrre måneder. Og han oplod sin mund til bespottelse imod Gud, til at bespottede hans navn og hans tabernakel og dem, som bor i himmelen. Åbenbaringen 13:5, 6.

Enhver profetisk karakteristik af pavemagten identificeres i vers seksogtredivе.

Og kongen skal gøre efter sit eget forgodtbefindende; og han skal ophøje sig og gøre sig stor over enhver gud og tale besynderlige ting imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; for det, som er fastsat, skal ske. Daniel 11,36.

Menneskelige kommentatorer er mange gange upålidelige, men mange adventistiske kommentatorer bevidner den åbenlyse sandhed, at det var vers seksogtredivе, som apostlen Paulus parafraserede fra 2 Thessalonikerbrev, da han omtalte syndens menneske.

Lad ingen bedrage jer på nogen måde; for den dag kommer ikke, før frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som står imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. 2 Thessalonians 2:2, 3.

Vers seksogtredivе siger, at „han skal ophøje sig selv og gøre sig selv større end enhver gud“, og Paulus siger: „at syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som står imod og ophøjer sig selv over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes.“ Det er tydeligt, at Smith ikke havde nogen profetisk myndighed til at hævde, at kongen i vers seksogtredivе var forskellig fra den konge, der er under drøftelse i versene op til vers seksogtredivе. Grammatikalsk havde han ingen begrundelse for at foretage sin fejlagtige anvendelse, og hans påstand om, at han gjorde det, fordi vers seksogtredivе ikke besidder nogen kendetegn på den pavelige magt, var en fordrejning af Skriften i et forsøg på at etablere en privat fortolkning.

Og vi har det profetiske ord så meget desto fastere, og I gør vel i at agte på det som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gry, og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter. Først og fremmest skal I vide dette, at ingen Skriftens profeti er genstand for egen tydning. For ingen profeti er nogen sinde fremkommet ved et menneskes vilje, men hellige gudsmænd talte, drevet af Helligånden. 2 Peter 1:19–21.

Gennem årene med laodikeisk adventisme har der været mange adventistiske teologer, præster og forfattere, som har taget stilling til, om de mener, at Smiths anvendelse er korrekt eller ukorrekt. En australsk præst, Louis Were, som for længst er død, brugte størstedelen af sin tjeneste på at modsætte sig Smiths falske profetiske model. Årsagen til hans modstand var ikke blot, at Smith i sidste ende identificerede den konge, som går sin ende i møde i vers femogfyrre, som Tyrkiet, men

Smiths opstilling frembragte også en urigtig anvendelse af Harmagedon. I 1980'erne eller deromkring skrev en adventistisk forfatter en bog med titlen *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Forfatterens navn er Donald Mansell, og bogen er stadig tilgængelig.

Mansell følger historien frem mod Første Verdenskrig og Anden Verdenskrig og viser, at når det blev anset for, at begge disse krige nærmede sig, begyndte adventistiske evangelister at benytte Smiths falske anvendelse af Tyrkiets fremmarch til det bogstavelige Jerusalem som et tegn på Harmagedon og verdens ende. Han påviser ved kirkens medlemsfortegnelser, at efterhånden som hver af krigene nærmede sig, blev mange sjæle ført ind i Adventistkirkens medlemskab på grundlag af evangelistens profetiske betoning, der udsprang af Smiths fejlagtige syn på Harmagedon.

Da en af krigene endte, og de mangelfulde forudsigelser ikke blev opfyldt, mistede kirken flere medlemmer, end den havde vundet gennem den profetiske model, som Smith havde konstrueret.

Ved Smiths forkastelse af milleritternes grundlæggende budskab og hans villighed til at fremme sin private fortolkning af Daniel 11, vers seksogtrediven til femogfyrrer, frembragte Smiths logik en profetisk model baseret på samtidige begivenheder.

I striden mellem Smith og James White om den konge, som går sin ende i møde i det sidste vers af Daniel elleve, fremlagde James White en logik, der kortfattet repræsenterede Smiths sandede profetiske grundlag. White lærte, at „profeti frembringer historie, men historie frembringer ikke profeti.“

Adventismens evangelister, som virkede før begge krige, benyttede den fremadskridende historie til at fremstille Smiths fejlagtige profetiske model for Harmagedon, og deres arbejde, som syntes så velsignet i tiden op til krigene, resulterede i et nettotab, da det blev påvist, at den profetiske model byggede på en privat fortolkning.

Vogt jer for falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indvortes er de glubske ulve. I skal kende dem på deres frugter. Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler? Således bærer hvert godt træ god frugt; men et fordærvet træ bærer dårlig frugt. Et godt træ kan ikke bære dårlig frugt, og et fordærvet træ kan heller ikke bære god frugt. Hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. Derfor skal I kende dem på deres frugter. Matthæus 7:15–20.

Smiths villighed til at fremme en privat profetisk model af kongen i vers seksogtrediven bar også frugt i skabelsen af en urigtig anvendelse af den sjette plage og Harmagedon.

Og den sjette engel udgød sin skål over den store flod Eufrat; og dens vand tørrede ud, for at vejen kunne beredes for kongerne fra Østen. Og jeg så tre urene ånder, der lignede frøer, komme ud af dragens mund og ud af dyrets mund og ud af den falske profets mund. For de er dæmoners ånder, som gør tegn, og som drager ud til kongerne på jorden og i hele verden for at samle dem til krigen på Guds, den Almægtiges, store dag. Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, som våger og bevarer sine klæder, for at han ikke skal gå nøgen, og de se hans skam. Og han samlede dem på det sted, som på hebraisk kaldes Harmagedon. Johannes' Åbenbaring

16:12–16.

Som vi tidligere har påpeget, kommer den sjette plage efter afslutningen af menneskets prøvetid; derfor må advarslen om at bevare sine klæder henvise til et prøvende spørgsmål, som opstår, før Mikael rejser sig, menneskets prøvetid afsluttes, og den første plage begynder. Den sjette plage identificerer dragens, dyrets og den falske profets aktiviteter, som er den trefoldige forening, der samles ved den nært forestående søndagslov. Denne trefoldige forening er det moderne Rom, og det symbol, som identificerer og stadfæster det moderne Roms trefoldige forening, er „røverne af dit folk“, som „ophøjer sig for at stadfæste synet“ og „falder“.

Advarslen i den sjette plage gør, når den forstås, det muligt for en sjæl at bevare sine klæder; men hvis den forkastes, efterlader den en sjæl nøgen, hvilket er et af de fem kendetegn ved en laodikeer. Det symbol, som stadfæster denne advarsel, er røverne af dit folk, som ophøjer sig selv og til sidst falder. Salomon sagde, at hvis Guds folk ikke har det syn, går de til grunde.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men den, som holder loven, salig er han.
Ordsprogene 29,18.

Det hebraiske ord „gå fortabt“ betyder „at gøre nøgen“, og Johannes nedskrev: „Salig er den, som våger og bevarer sine klæder, for at han ikke skal gå nøgen omkring, og de se hans skam.“ Smith tog fejl angående Nordens konge, og dette falske profetiske grundlag gjorde det muligt for ham at udvikle en profetisk anvendelse, som, hvis den antages, frembringer nøgenhed, hvilket er et symbol på laodikeerne, som udspyes af Herrens mund.

Smith havde ingen vanskelighed ved at forsvare sin nye falske identifikation af Nordens Konge over for profetindens ægtefælle, James White. Adventistiske historikere, såvel som Søster White, omtaler deres berømte uenighed. Ellen White irettesatte både sin mand og Smith for at have tilladt, at deres meningsforskel om, hvem der var fremstillet ved Nordens Konge i Daniel elleve, blev bragt ud i offentligheden. I den allerførste adventistiske publikation efter den store skuffelse i 1844 skrev James White:

„At Jesus rejste sig, og lukkede døren, og kom til den Gamle af Dage for at modtage sit rige, i den 7. måned, 1844, tror jeg fuldt og fast. Se Lukas 13:25; Matthæus 25:10; Daniel 7:13,14. Men Michaels fremtræden, Daniel 12:1, synes at være en anden begivenhed, til et andet formål. Hans oprejsning i 1844 var for at lukke døren og komme til sin Fader for at modtage sit rige og magt til at herske; men Michaels fremtræden er at åbenbare sin kongelige magt, som han allerede har, i de ugudeliges ødelæggelse og i udfrielsen af sit folk. Michael skal stå frem på den tid, da den sidste magt i kapitel 11 kommer til sin ende, og ingen hjælper ham. Denne magt er den sidste, som nedtræder Guds sande kirke; og eftersom den sande kirke endnu stadig nedtrædes og forkastes af hele kristenheden, følger det, at den sidste undertrykkende magt ikke er 'kommet til sin ende'; og Michael er ikke stået frem. Denne sidste magt, som nedtræder de hellige, fremstilles i Åbenbaringen 13:11-18. Dens tal er 666.“ James White, *A Word to the Little Flock*, 8.

Da Smith fremsatte sit såkaldte „nye lys“ om emnet „den sidste magt i Daniels ellefte kapitel“, betragtede James White Smiths anvendelse ikke som nyt lys, men som et angreb på grundvoldene.

Striden om Rom som kongen i nord i Daniel 11, der fandt sted mellem Uriah Smith og James White, besidder bestemte kendetegn, som vi som profetistuderende skal sammenholde med de øvrige stridigheder i adventisthistorien vedrørende symbolet Rom.

Et af disse kendetegn er indførelsen af en privat fortolkning. Et andet kendetegn er, at anvendelsen af den private fortolkning kræver en fordrejning af den enkle grammatik; for Smith tilsidesatte ikke blot, at enhver profetisk egenskab i vers seksogtrediven henvender sig til Rom, men han tilsidesatte også, at den grammatiske struktur kræver, at kongen i vers seksogtrediven må være den samme konge som den, der fremstilles i det foregående afsnit.

En anden er, at den private fortolkning var en forkastelse af grundlæggende sandheder. En anden er, at den repræsenterer en forkastelse af Profetiens Ånds autoritet. Et andet kendetegn er, at den første fejlagtige forestilling angående Rom vil føre til en profetisk model, som umuliggør, at et menneske kan bevare sine klæder, idet de nærmer sig afslutningen på menneskets prøvetid. En anden var villigheden til offentligt at fremme hans private fortolkning. En anden er, at den private fortolkning uvægerligt identificeres som nyt lys. Alle disse egenskaber er repræsenteret inden for den nuværende drøftelse af „dit folks røvere“.

Når Roms sidste strid, som blev forbilledliggjort ved Roms første strid, der identificerede »dit folks røvere«, sammenholdes med den profetiske linje i Uriah Smiths og James Whites strid, vil vi se, at én klasse vil opbygge deres profetiske model på en privat fortolkning, som forkaster grundlæggende sandhed.

Forkastelsen af de grundlæggende sandheder udgør automatisk en forkastelse af Profetiens Ånds autoritet, som så klart forsvarer disse grundlæggende sandheder. Denne gruppe vil også være villig til offentligt at fremlægge deres opfattelse, uden hensyn til de betænkeligheder, der måtte blive rejst om den virkning, læren kunne have på Guds folk rundt om i verden.

Umiddelbart efter 1844, i adventismens første generation, blev endnu en strid om Rom introduceret. Denne strid fortsatte med at være genstand for uro, indtil den falske opfattelse blev antaget i adventismens tredje generation. Vi vil betragte striden om „det daglige“ som den fjerde af seks linjer, vi nu overvejer i modellen linje på linje.

Men før vi tager fat på den fjerde linje i Roms kontroverser, må det erindres, at vi i den foregående artikel, da vi behandlede vers ti i Daniels ellefte kapitel, erklærede: „Vers ti forbinder også direkte de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve med den skjulte historie, men denne sandhedslinje ligger uden for det, vi her fremlægger.“

Uriah Smith var den ledende skikkelse i forkastelsen af de syv tider i 1863. Han havde forkastet den kundskabens forøgelse om dette emne, som blev fremlagt i artiklerne om emnet, forfattet af Hiram Edson og offentliggjort i Review i 1856. Implikationerne af, at Smith var forbundet med en bevægelse, der fremlagde de syv tider, men som derefter forkastede en kundskabens forøgelse netop om dette emne, ligger ligeledes uden for emnet om kendetegnene ved Smiths introduktion af det, han hævdede var nyt lys om emnet kongen i nord; men når vi afslutter vores oversigt over linjen af de adventistiske kontroverser om Rom, vil vi vende tilbage både til betydningen af vers ti

i Daniels ellefte kapitel og også til det, der er repræsenteret ved Smiths forkastelse af det laodikeiske budskab, som ankom i 1856 sammen med kundskabens forøgelse om de syv tider.

„Vor tro med hensyn til den første, anden og tredje engels budskaber var rigtig. De store vejmærker, vi har passeret, står urokkeligt fast. Skønt helvedes hærskarer måtte søge at rive dem løs fra deres grundvold og triumfere ved tanken om, at det er lykkedes dem, lykkes det dem dog ikke. Disse sandhedens søjler står faste som de evige høje, urørlige ved alle menneskers samlede anstrengelser forenet med Satans og hans hærskarers. Vi kan lære meget og bør stadig granske Skrifterne for at se, om dette forholder sig således.“ Evangelism, 223.

„Sandhedens store landemærker, som viser os vores standpunkt i den profetiske historie, skal omhyggeligt bevares, for at de ikke skal blive revet ned og erstattet med teorier, der ville bringe forvirring snarere end sandt lys.“ Selected Messages, bog 2, 101, 102.

»På denne tid vil der blive gjort mange anstrengelser for at røkke ved vor tro på helligdomsspørgsmålet; men vi må ikke vakle. Ikke en tøddel må flyttes fra vor tros grundvolde. Sandhed er stadig sandhed. De, som bliver usikre, vil glide ind i vildfarne teorier og vil til sidst finde sig selv som vantro med hensyn til de tidligere beviser, vi har haft for, hvad der er sandhed. De gamle vejmærker må bevares, for at vi ikke skal miste vor orientering.« Manuscript Releases, bind 1, 55